

Aquests dies no faig res més que furgar en mi mateix, a la recerca de la meva identitat. Passo hores davant el mirall. No s'estranyin, doncs, si em sorprenen al mig del carrer mirant-me en el clarobscur d'algun aparador o en el retrovisor d'un autobús aturat al semàfor. És propi dels actors: ens perdem tant en les entreteles dels nostres personatges que es fa necessari, encara que només sigui de tant en tant, trobar-se amb un mateix per connectar-se, reconèixer-se i reafirmar-se. Cosa que no és fàcil, creguin-me.

Veuran: fa dies que camino de la mà de quatre personatges que, a l'estil d'aquells sis de **Pirandello** que anaven «¿recorden?» a la recerca d'autor, van buscant actor. Mentreixo. L'actor ja l'han trobat, que sóc

a punt

Josep Maria Pou

ACTOR I DIRECTOR DE TEATRE

¿Qui sóc jo?

Fa dies que camino de la mà de quatre personatges a la recerca d'actor

jo. Per ser exacte, he de dir que actor i personatges ara caminen junts en l'aventura de conèixer-se, acceptar-se i fondre's en un de sol. I no és un repte petit.

Fa mesos que sóc **Wilhelm Furtwängler**, que va ser músic i director de la Filharmonia de Berlín. Amb aquest va ser fàcil l'acord: els dos compartim idèntica passió per l'ofici.

ci. La convivència ha sigut –i és encara, amb mesos al davant– un camí de roses. Molts testimonis poden demostrar-ho. Però, al mateix temps, estic ficat en la pell –i en l'armadura– de Don Quixot, arran d'una versió sonora de Ràdio Nacional d'Espanya. I Don Quixot és molt Quixot. Don Quixot s'imposa, t'agafa pel coll (t'agafa per l'ànima, seria més ben dit) i et vol únicament per a ell. No sóc jo, és ell qui es posa davant del micròfon i diu: «*La razón de la sinrazón que a mi razón se hace, de tal manera mi razón enflaquece, que con razón me quejo de la vuestra fermosura*». I davant d'això no pots fer res més que quedar-te mut. Juno i rejuro que no vaig ser jo sinó ell qui ho va deixar gravat fa uns quants dies a la Casa de la Radio.

Tinc, a més, una cita amb **Orson Welles**, vell amic, per d'aquí un mes i mig. Un retrobament molt desitjat. El geni, impacient, ja es baralla amb els altres, tres exigint atenció i prioritat. S'imposa. Encara que només sigui per volum, però s'imposa. I jo em nego, per més que m'ho demani, a engeixar-me ni un sol quilò en favor seu.

El quart en disputa és ni més ni menys que **Socrates**, encara en estat de gestació, però que –lògic– ja s'ha instal·lat al meu pensament i m'està fent tornar boig a base de preguntes: ¿què és la virtut?, ¿què és la justícia?, ¿què és la pietat?...

La meua única resposta, de moment: «Només sé que no sé res».

I perdut, més que perdut, em segueixo buscant entre ells. ≡

El trobador de l'altra banda

El cantautor txec Jaromír Nohavica repassarà tres dècades de carrera al CAT

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Quan, el 1982, Jaromír Nohavica va debutar com a cantautor davant el públic, poc o res sabíem de l'escena musical del seu país, Txecoslovàquia, avui convertit en dos. Des d'aleshores no hem avançat gaire, però, almenys, Nohavica pot visitar-nos i oferir-nos recitals com el d'avui a Barrasants (Centre Artesà Tradicionari, 22,00 hores), promogut per l'ambaixada txeca, on repassarà un repertori immortalitzat en una vintena de discos.

Nohavica presenta un perfil de cantautor ortodox, de veu i guitarra i cert substrat folk, però també toca l'acordió i el piano, i tradueix òperes al txec. La seva obra cobreix molts registres, des d'una melancòlia existencial fins a l'humor quotidià. «**El meu ventall de temes és ampli, sí, i no sé si això és bo o dolent**», es pregunta. «**Si observo la meua trajectòria, suposo que els temes més importants són el pas del temps i la mort. També la idea que tot ja ha sigut dit, que no hi ha**

res de nou». ¿Cert fatalisme? «**No, un fatalista no pot influir en el seu destí, i jo crec que sí que ho puc fer**», defensa.

Va compondre la seva primera cançó als 13 anys i es va donar a conèixer a finals dels 70 amb una adaptació al txec de *She's gone*, de Black Sabbath, que va gravar la seva companyia Maria Rottorvá. «**Però sempre he simulançiat la feina per a altres veus i les meves pròpies composicions**», explica. Sobre els seus inicis discogràfics, amb l'epè *Cesty* (1985), en aquella Txecoslovàquia situada darrere del tel·l·d'acer, es limita a recordar que va viure «**un règim dur, que explica que els txecs siguin sensibles als afers europeus**».

De l'òpera al futbol

El seu últim disc és *Takme tu mas*, que significa *Aquí em tens*, i on reflexiona al voltant de la reconciliació sobre el passat. «**Que ens persegueix, ve amb nosaltres com una motxilla que al final acabes acceptant sense retrets ni lamentis**», explica Nohavica, que veu els recitals com una successió

EL PERIÓDICO

▶▶ El cantautor txec, Jaromír Nohavica, amb la seva guitarra.

d'estats d'ànim. «**Han de ser com els salts d'un dofí a l'aigua, submergint-se, tornant a sortir... Cantar només sobre la tristesa és excessiu. S'ha de respirar, distriure de les coses agradables**. Per això m'agrada tant l'òpera *Don Giovanni* com el joc de *Messi*», assenyala. No és un exemple casual: una de les seves peces més populars es titula *Fotbal*, i quan l'any

passat va actuar a Madrid va renunciar a cobrar: només va demanar dues entrades per assistir al clàssic contra el Barça.

Avui actuarà acompanyat del pianista i acordionista polonès Robert Kusnierski, i d'una pantalla en què es mostraran els seus textos traduïts. «**Donarem al públic el millor de nosaltres**», anuncia. ≡

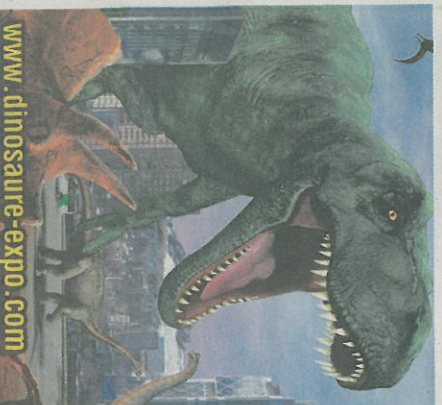
Glaucs, una bona causa

CRÒNICA El grup va celebrar 20 anys entre amics a Luz de Gas

J.B.
BARCELONA

Glaucs va fer coincidir, dijous a Luz de Gas, una efemèride pròpia, el seu 20è aniversari de carrera, amb una causa col·lectiva, el combat contra la fibromiàlgia, que també els toca de prop perquè la pateix el seu bateria, Angel Valentí. Van ser dues hores de cançons amb forta càrrega emotiva i matisada fibra rockera, que Jofre Bardagi i els seus van compartir amb una vistosa desfilada de convidats.

Veus que no van fer de comparses sinó que van centrar els focus, com Beth, que va obrir en solitari amb *Elis tens ulls glaucs*, o Santi Balmes (Love of Lesbian), protagonista en la lluminosa *El senyor amor*. Sidonia va introduir una peça seva, inèdita en directe, *Empieza el día en tu jardín* (dedicada a la mare d'Axel Pi, afectada de fibromiàlgia), i l'intimitisme acústic, amb Joan Masdéu, Gonçal Plamas, Lucas Masciano (foguejant-se en català), Joan Dausà (*Ho torriaria a fer*) i Blau-mut, va donar pas a registres rockers de la mà de Shuarma i Lax'n'Busto. Sobre un mantell de cançons sensibles, com *Rebiqueta i moscalli* o *La nit de reis*, que van recordar i van celebrar l'emotiva cal·ligrafia melòdica de Glaucs. ≡

DINO EXPO

EXHIBICIÓ DE DINOSAURES ÚNICA A EUROPA

6€ PREU ÚNIC

☎ 652 119 293

BARCELONA - NOU BARRIS
PARC CAN DRAGO

OBERT TOTS ELS DIES
DE 17H A 21H
DISSABTE DUMENGE I FESTIUS
DE 11H A 14H I 17H A 21H

DEL **11** AL **26**
D'ABRIL D'ABRIL

www.dinosaure-expo.com

AV. MERIDIANA ESTACIÓ SANT ANDREU ARENAL - METRO FABRA I PUIG